

Glashouwer Producties

Give Peace a Chance

Eindverslag

Give Peace a Chance

Inhoud

Persbericht

Medewerkers

Artistiek verslag Dette Glashouwer

Verslag Aletta Becker, schrijfster

Verslag Annette Lubbers / Dialoog Coöperatie

Bezoekcijfers

Zakelijk verslag

Marketing en publiciteit

Rombout Hogerbeetsstraat
109 unit 36, 1052 VW
Amsterdam
020 – 6 277 555
info@viarudolphi.nl

Stichting Glashouwer Producties

Give Peace a Chance

Persbericht

De Dialoog Coöperatie speelt Give Peace a Chance

Een voorstelling van en door Dette Glashouwer, Joke Tjalsma, Aletta Becker en Sjoekemarije Wallendal. Première 19 juli, De Parade Den Haag

Give Peace a Chance is aankomende zomer te zien op De Parade Den Haag, De Parade Utrecht en De Parade Amsterdam als het eerste deel van een trilogie die zich in 2019 en 2020 voorzet.

In deze tijd van aanslagen en oorlogsdreiging, Trump en treitervloggers vragen theatermakers Dette Glashouwer en Joke Tjalsma zich af hoe zij kunnen bijdragen aan het keren van het tij. Naar aanleiding van het boekje Vrede kun je leren van Van Reybrouck en d'Ansembourg hebben ze zich verdiept in het stappenplan naar vrede van Marshall Rosenberg. Via liedjes, absurde performances en grappige voorbeelden, komen Joke en Dette, verkleed als John Lennon en Yoko Ono, met een nieuwe oproep tot vrede en bewustzijn. Ze vragen zich af: zouden we het publiek van De Parade kunnen besmetten met compassie?

Oproep tot vrede en bewustzijn

Op 4 juli 1969 bracht John Lennon samen met Yoko Ono *Give Peace a Chance* uit. Net daarvoor lagen ze een week in het Hilton Hotel in Amsterdam. Als pasgetrouwd stel besloten ze de aandacht voor hun huwelijksreis te gebruiken als reclame voor vrede. De vredesactie wekte veel agressie op, de oordelen waren niet van de lucht en aangevallen door journalisten, kozen ze soms voor de tegenaanval en bezigden achteraf gezien, gewelddadige taal om de vrede te promoten. In de zomer van 2018, 49 jaar later, willen ze hun 'bed peace' overdoen, maar dan anders. Zonder wereldpers dit keer, is het publiek getuige van een intieme setting. Hoe zou, met de kennis van nu, *Give Peace a Chance* kunnen klinken?

Inspiratiebron voor de voorstelling vormt het boekje *Vrede kun je leren* van David van Reybrouck en Thomas d'Ansembourg waarin beschreven wordt hoe de wetenschap aantoont dat o.a. Geweldloze Communicatie (naast mindfulness en compassie) de wereld kan veranderen. Net zoals je in sommige landen dienstplicht hebt, zou je ook vredesplicht moeten invoeren. Zoals de wetenschap ooit bewees dat gymnastiek en hygiëne noodzakelijk zijn voor een gezond lichaam, is geestelijke hygiëne noodzakelijk voor vrede. En die geestelijke hygiëne kun je leren. De makers willen het publiek de kracht van deze vorm van communiceren laten ervaren, zodat men geïnspireerd raakt, zich bemoedigd voelt en mogelijkheden ziet om - misschien niet gelijk de hele wereld verbeterend - een positieve invloed te kunnen uitoefenen op de directe omgeving.

Over de Dialoog Coöperatie

De voorstelling is een samenwerking tussen Stichting Glashouwer Producties en De Dialoog Coöperatie. Als lid van het eerste uur vindt Dette Glashouwer het belangrijk, na haar solo's, nu in

Stichting Glashouwer Producties

Give Peace a Chance

een groter verband te opereren. De Dialoog Coöperatie is een netwerk van bewogen professionals met uiteenlopende achtergrond met één gemeenschappelijke wens: vreedzamer samenleven en samenwerken. Ze zijn op zoek naar dat wat mensen verenigt en bindt. Zij doen dat als adviseur, als trainer, als (proces-)begeleider, als onderzoeker, als trainingsacteur, als theatermaker, als filmer, als schrijver of als spreker. Op de Parade delen ze snufjes empathie uit voor wie eraan wil ruiken.

Sjoeke Marije Wallendal

Joke Tjalsma en Dette Glashouwer werkten begin dit jaar samen met regisseur Sjoeke-Marije Wallendal in de openingsvoorstelling van Leeuwarden Culturele Hoofdstad: *Marijke Muoi*. De voorstelling was een grote hit, 5 sterren in elke krant en tot de nok toe uitverkocht. Nog maar net bekomen van het grote succes werken ze opnieuw samen in *Give Peace a Chance*.

Speeldagen

17 juli t/m 22 juli Parade Den Haag (première 19 juli)

7 aug t/m 12 aug Parade Utrecht

17 aug t/m 21 aug Parade Amsterdam

Give Peace a Chance wordt mede mogelijk gemaakt door een bijdrage van het Amsterdams Fonds voor de Kunst, het LIRAfonds en het Vfonds.

Medewerkers

Concept en spel Dette Glashouwer, Joke Tjalsma

Tekst Aletta Becker

Eindregie Sjoeke-Marije Wallendal

Advies vormgeving Sanne Danz

Muziek Joop van Brakel

Licht en techniek Elmar Neudam

Publiciteit Leonie Dijkstra

Zakelijke leiding en productie

Karin van den Berg

Grafische vormgeving Mieke Struik

Fotografie Casper Koster

Acquisitie Theaterzaken Via Rudolphi,

Kassa Danielle Schel, Frederique Arnold, Estelle Schreuder-Goedheijt, Merel Habbé, Robin

Habbé, Elvi Kleyn

Coaches van de Dialoog Coöperatie Annette Lubbers, Chahna Boersma, Jagruti Haas, Sara Nuytemans, Caroline Verlee, Cathelijne vd Veen, Marianne Nijpels, Soraya Wunnink, Mirjam Schulpen, Catherine Nael, Jacqueline Vas Dias

Give Peace a Chance

Artistiek verslag Dette Glashouwer

Na me jarenlang in geld te hebben verdiept en met mijn project de wereld rond gereisd te zijn, werd het tijd voor iets anders. Geld als onderwerp had me niet rijk gemaakt, ik vroeg me af hoe dat met relaties zat. Steunpunt Kunsten had me geholpen coach te worden in Geweldloze Communicatie. Omdat ik altijd theater maak over wat me bezighoudt, wist ik dat ik nu een voorstelling over Geweldloos Communiceren moest maken. En even geen solo. Toen Joke Tjalsma voorstelde om samen te werken dacht ik 'bingo'.

Het was spannend om na een jarenlange vriendschap samen de studio in te duiken met een spannend onderwerp dat over kwetsbaarheid en communicatie gaat. Het leek ons goed met een schrijver (Aletta Becker) te werken als buffer en voor de dynamiek. En alle drie gingen we op cursus.

Het boek (*Vrede kun je leren*) van David van Reybrouck en Thomas d'Ansembourg gaf de inspiratie, of moed misschien ook, om zo'n onderwerp in de wereld te zetten. En na allerlei brainstormsessies gaf de Bed-Inn van John Lennon en Yoko Ono het kader. We besloten de Hilton hotelkamer na te bouwen op de Parade. We speelden in de theatertoren, daglicht en publiek rondom, beter kon niet.

We zochten een nieuwe relatie met het publiek en daarom werkten we samen met Sjoeke Marije Wallendal. We kenden haar van de flink bejubelde openingsvoorstelling van Leeuwarden culturele hoofdstad 2018 *Marijke Muoi* waar Joke en ik allebei in meespeelden. Onder haar invloed maakten we scènes waarin het publiek zelf onderdeel van de uitbeelding van het ontstaan van oxytocine in de hersenen werd en waarin publiek buiten de tent, op het terrein van de Parade, een rol speelde, zodat in een groter veld het effect van Geweldloos Communiceren vorm kreeg en te beleven viel. Al waren er natuurlijk ook mensen die alleen maar weerstand voelen bij publiekparticipatie, werden de meesten mensen vrolijk en waren verrast door die scene, vooral toen ze zich omdraiden naar buiten toe en zagen dat de roze mutsjes, als symbool voor het liefdeshormoon oxytocine, de tent al waren uitgesmolten, werd het pure magie.

Give Peace a Chance

Ook vroegen we de coaches van De Dialoogcoöperatie om voor en na de voorstelling, met het publiek in of uit te checken. Omdat de voorstelling over (innerlijke) vrede ging, besloten de coaches blauwe baretten te dragen om hun vredesmissie vorm te geven. Bijzonder om dit op de Parade te doen en de coaches waren super enthousiast over de gesprekken die ze te voeren kregen.

Joop van Brakel maakte de muziek. Nieuw gecomponeerde en originele muziek, maar wel in de sound/stijl van John Lennon. Hij schreef ook het lijdlied van de voorstelling maar het grappige was dat mensen dachten een hit van Lennon mee te zingen.

Zijn muziek geeft woordeloze inhoud aan de scenes, geeft net een andere ondertoon of tegenkleur en biedt bescherming tegen de herrie.

Naast dat de Parade een ontzettend leuke plek is om publiek van allerlei pluimage te kunnen begroeten, word je regelmatig gek van de herrie. En niks zo onvoorspelbaar als Paradedebiek. We hebben vreselijke uitvoeringen meegemaakt, platgedrukt in herrie van buiten en weerstand binnen, waarin de zachtheid, die de voorstelling nodig had, door alle stress ver te zoeken was. En we hebben geweldige optredens gehad, waar wij en publiek en licht en geluid alles ja alles samenviel en op zijn plek.

Stichting Glashouwer Producties

Give Peace a Chance

David van Reybrouck vond het geweldig

Het werkproces begon met zijn drieën: Aletta (schrijver) Joke en ik en het was een intense combinatie. Heftige discussies, misverstanden en gekwetste ego's, het vredelievende onderwerp stak soms pijnlijk af bij onze realiteit. En toch hielp dat alles het proces te scherpen en tot de vorm te komen die het uiteindelijk kreeg. En eenmaal aan het spelen, konden we opeens gebruik maken van alle empathie die we op de cursus hadden geleerd.

Om kosten te besparen werd er de eerste maanden thuis gerepeteerd. Soms rondom de tafel bij Joke, vaker in het bed bij mij. We bedachten scènes en vormen hoe de theorie uit te leggen. Regelmatig vielen we in valkuilen van ironie, dan weer werden we predikers of te ontheatraal serieus of schuurde het tegen kindertheater.

Later werkten Joke en ik bij Sjoeke Marije in Brussel. Dat was fijn om zo intensief rond te hangen en te werken in een andere omgeving. En Sjoeke Marije is al ontwapenend van zichzelf. Het idee was om ons te laten inspireren door de wijk Molenbeek, waar sommige IS aanslagplegers vandaan komen en wat de aanleiding voor het schrijven van *Vrede kun je leren* vormde. Maar het bed in de Bed & Breakfast bleek inspirerender en praktischer dan het saaie Molenbeek.

Give Peace a Chance

De laatste twee weken werkten we in een groot, leeg kantoor, antikraak. Met zoveel ruimte om ons heen viel langzamerhand de voorstelling op zijn plek.

Achteraf vinden we het jammer dat we in het proces zelf niet gebruik hebben gemaakt van de coaches als mediators, omdat gek genoeg het onderwerp 'innerlijke vrede' alle -anders als normaal ervaren - onvrede onder een vergrootglas legt. En om dat zelf op te lossen én een voorstelling over maken misschien ook eenvoudiger had gekund.

Toch, terugkijkend op het hele proces, zie ik hoe juist het schuren heeft bijgedragen aan de kwaliteit van de voorstelling. Hoe vrede en conflicten zo'n goede vorm hebben gevonden in John en Yoko en de bedpeace. En als ik terugdenk aan alle hartverwarmende reacties van velen uit het publiek, dan is mijn behoefte aan 'ertoe doen' geheel bevredigd.

Verslag Aletta Becker, schrijfster

Naar aanleiding van de succesvolle samenwerking met Dette Glashouwer en Joke Tjalsma in DOZEN, een op mijn tekst gebaseerde voorstelling die in de zomer van 2017 te zien was op Noorderzon, begonnen we in het najaar aan de voorbereiding van de voorstelling bij Glashouwerproducties die uiteindelijk Give Peace a Chance ging heten.

Ter voorbereiding op dit project volgde ik van oktober t/m december 2017 in Amsterdam een cursus Non Violent Communication van 10 bijeenkomsten, las ik het boek van NVC-grondlegger Marshall Rosenberg en bestudeerde ik een grote hoeveelheid (digitale) informatie over NVC, over communicatie, over psychologie, over gesprekstechnieken, over de werking van de hersenen en natuurlijk over John en Yoko.

Stichting Glashouwer Producties

Give Peace a Chance

Tussen december 2017 en juli 2018 werkte ik aan teksten voor Give Peace a Chance. Ik schreef scènes over o.a. de vredesbeweging, over jakhalzen- en giraffensymbolen die in NVC gebruikt worden voor verschillende soorten taalgebruik, over John, Cynthia en Yoko, over de amygdala, cortisol en oxytocine, over Genesis en over de relationele problemen die ontstaan bij het willen uitdragen van de waarheid. Scènes die we uitgebreid doornamen, waarna ik nieuwe versies schreef. Ook Dette herschreef scènes.

Het schrijfproces was niet makkelijk: NVC, de op heldere principes gebaseerde methode van Rosenberg, bleek in de praktijk lastig uit te leggen aan een publiek dat nog van niets weet. Ook bleek het niet simpel om het met elkaar eens te worden over de meest effectieve én theatrale manier om dit te doen.

Aan de andere kant heb ik me met veel plezier verdiept in de research en het scala aan manieren om die tot scènes te smeden en heb ik met een bewerking van het eerste deel van Genesis in NVC-taal en een komische scène over-dringende-hulp-die-desondanks-alleen-verleend-wordt-als-de-hulpvraag-‘correct’-is-geformuleerd, scènes geschreven waar ik erg blij mee ben en die me moed geven en mijn wil versterken om door te gaan met schrijven.

Dit was voor mij een belangrijk project omdat ik er veel van heb geleerd over maakprocessen en samenwerking. Over het belang van het continu uitspreken en bijstellen van de individuele ideeën over het concept en over de te volgen werkwijze. Over wat ik nodig heb om teksten te kunnen schrijven en wanneer ik dat beter (nog) niet kan doen. Lastig, want dit vergt een voortdurend switchen tussen het ‘in de situatie zitten’ en er vanaf een afstandje en liefst objectief naar kijken. Met name de gesprekken met Rob de Graaf waren hierbij belangrijk voor me, omdat hij als zeer ervaren schrijver doorgrondde wat er speelde en me hielp te begrijpen en daarmee te kiezen hoe ik me tot de diverse situaties kon verhouden. Achteraf gezien had ik eerder in het proces bij hem moeten aankloppen – bij een volgend project doe ik dat graag.

Verslag Annette Lubbers, De Dialoog Coöperatie

Wereldvrede begint bij innerlijke vrede

“Hoe is het gesteld met je innerlijke vrede?” Niet bepaald een vraag waar je vaak over nadenkt. Laat staan als je de zomerse Parade gaat bezoeken en je met vrienden wat rond struint over het festivalterrein, een drankje drinkt en een korte, meestal luchtige voorstelling bezoekt. Toch werd dit jaar een aanzienlijk aantal bezoekers met deze vraag verrast. *“Intieme vraag zeg! Maar wel leuk dat je hem stelt.”*

Het waren de bezoekers van de voorstelling *Give Peace a Chance* die deze vraag voorgelegd kregen. Rondom de voorstelling van Dette Glashouwer en Joke Tjalsma checkten de bezoekers in of uit met een gesprekje over de staat van hun innerlijke vrede.

Dat zat zo: De voorstelling is een voortzetting van de actie voor de wereldvrede die John Lennon en Joko Ono 50 jaar geleden startte ter gelegenheid van hun huwelijk. Vanuit de bruidssuite van het Hilton hotel in Amsterdam ontving het koppel destijds de verzamelde pers en vertelde over hun missie voor de wereldvrede. Nu, 50 jaar later op de Parade, zijn John en Joko terug in het huwelijksbed. En weer vertellen ze hun vredesverhaal. Ze hebben opgemerkt dat het na al die jaren nog niet veel beter is gesteld met de wereldvrede. Daarom zetten ze hun missie hier onverdroten voort, met de inzichten van nu!

Stichting Glashouwer Producties

Give Peace a Chance

Eén van die inzichten beschrijven David van Reybrouck en Thomas d'Ansembourg in hun boek *Vrede kan je leren*. Ze beschrijven in dat boek dat innerlijke vrede rechtstreeks verband houdt met wereldvrede. Als je niet geleerd hebt je innerlijke vrede te vinden en te bewaren, dan bestaat het risico dat de wereldvrede gevaar loopt. In hun woorden: *"Geweld tegen de buitenwereld is de spectaculaire weerspiegeling van geweld tegen de binnenwereld. Het gevolg ervan is explosief geweld, gericht op dingen en mensen, ofwel implosief geweld, tegen zichzelf gekeerd."* Zij nemen de radicaliserende jongeren als voorbeeld: jongeren die nergens bij horen, geen toekomstperspectief hebben en vooral negatieve reacties krijgen op hun acties, hebben niet kunnen leren zorg te dragen voor hun innerlijke vrede.

Het frustreert de schrijvers dat de maatschappij wel veel investeert in oorlogsvoering, maar niet in vredebestichting. Daar richt hun pleidooi zich dan ook op. Vrede kan je leren. Op drie manieren welteverstaan: in hoe je bent, in hoe je samen bent en in hoe je je gedraagt. Door respectievelijk mindfulness, geweldloze communicatie en compassie.

Nu begrijpen we de herkomst van die vraag *"Hoe is het gesteld met je innerlijke vrede?"* in het randprogramma van *Give peace a Chance*. Gaf de voorstelling inzicht hoe mensen gedreven worden door hun gevoelens, de behoeften die daaronder liggen en hoe ze daarover op een geweldloze - lees verbindende - manier met elkaar over kunnen communiceren, de incheck gesprekjes gaven inzicht hoe de bezoekers van de voorstelling hun innerlijke vrede proberen te bewaren, stimuleren, hervinden, versterken, beschermen of dreigen te verliezen.

Ronduit bemoedigend waren de meer dan honderd gesprekjes die de mensen van de Dialoog Coöperatie (zij verzorgden dit randprogramma bij de voorstelling) dagelijks hierover voerden. Bijzonder omdat we niet hadden durven hopen dat zo veel mensen het zo leuk zouden vinden deze vraag gesteld te krijgen. Evenzo bijzonder omdat de reacties die mensen gaven zo ontroerden: dat mensen zoveel aandacht en energie steken in hun eigen innerlijke vrede en die van hun dierbaren is overweldigend. Het heeft er alle schijn van dat innerlijke vrede ons grootste goed is. Hoe bemoedigend is dat? In deze wereld van steeds meer oplaaierende polarisatie, terrorisme, ontmenselijking van dienstverlening..... Ons diepste verlangen ligt niet in conflict, maar in verbinding. Zoveel is dankzij deze gesprekjes eens temeer duidelijk geworden.

Waaruit maken we op dat mensen er zoveel aandacht en energie aan dit diepe verlangen schenken? We hebben aantekeningen gemaakt van de gesprekjes die indruk op ons maakten: Wat is belangrijk voor me?

Zo voelt een vrouw (50+) zich vredig zolang ze trouw is aan zichzelf. Haar moeder is net overleden, haar vader is ziek. Dit leert haar dat het contact met je naasten het allerbelangrijkste is. Soms laat ze zich daarvan afleiden door ideeën over hoe ze 'zou moeten' zijn (bijvoorbeeld schoonheidsideaal). Gelukkig heeft ze dat steeds sneller in de gaten, merkte ze, en kan ze zich corrigeren en richten op wat werkelijk belangrijk voor haar is. Dat lucht haar op. Een meisje van 10 heeft gedoe met haar broer. Hij is 14 jaar oud, puber en druk, vind ze. Ze bedenkt in het gesprek welke dingen zij anders kan doen om de situatie te verbeteren. Later komt ze bij ons terug. Ze vertelt dat ze het gedrag van haar broer had genegeerd. *"Hij was vanzelf opgehouden"* zei ze en keek er blij bij.

Aanvulling

Een jongeman van 25 jaar noemt zichzelf tevreden met zijn baan als vrijwilliger en het contact met mensen om hem heen. Toch zegt hij, dat hij wel graag een vriendin zou willen *"Omdat je dan sneller dingen doet die je alleen niet zou doen. Je ontdekt meer."* Een vrouw van in de tachtig heeft een vergelijkbare wens *"Ik mis eigenlijk wel een minnaar in mijn leven."*

Give Peace a Chance

Hoge lat

Een vrouw van in de zestig vindt het lastig dat ze altijd maar bezig is met wat nog 'moet'. Dit leidt haar af en verstoort haar innerlijke vrede en rust. Later vertellen een vader en zijn dochter over een identieke stoorzender. Ze vinden namelijk dat de lat altijd zo hoog ligt. Ze hebben behoefte aan wat meer tijd en rust om te genieten. Ze nemen zich voor om een keer de boel de boel te laten, neer te ploffen tussen de rotzooi en te kijken hoe dat voelt.

Grenzen

Gevraagd naar haar innerlijke vrede vertelt een vrouw van in de veertig dat ze momenteel erg aan het zoeken hoe ze met haar stiefzoon om kan gaan. Ze merkt dat hij haar mijdt en ze heeft ook de indruk dat hij liegt over dingen. Dit geeft haar een heel naar en bitter gevoel. Ze zou zo graag een fijn en open contact met hem hebben! We oefenen hoe ze kan reageren als hij later thuiskomt dan was afgesproken. Dit doen we door te kijken naar wat ze kan zeggen over wat het met haar doet, zonder hem verwijten te maken en in de verdediging te duwen. Met een zin in haar achterzak voor dit soort momenten, bedankt ze ons hartelijk en trekt verder over de Parade. Een vrouw van in de vijftig maakt zich zorgen over haar relatie met haar zussen "Die walsen nogal over me heen". Hoe zou ze hen een halt toe kunnen roepen, op de manier van geweldloze communicatie? Met de stappen van de flyer *Ontwapenen doe je zo!* ontdekt ze wat ze een volgende keer zou kunnen en willen zeggen.

Waardering voor het kleine

Er zijn velen, jong en oud, man of vrouw wiens innerlijke vrede verstoord wordt door hun ergernis aan het feit dat zijzelf in hun kleine kring goed proberen te zorgen voor elkaar en voor het milieu maar dat de grote wereldleiders, zoals Trump en Poetin er in hun ogen een zootje van maken. "Wat heeft onze inzet dan voor zin?" mensen voelen zich daar erg ontmoedigd over. Tegelijkertijd zijn er veel bezoekers die zeiden hun innerlijke vrede te vinden in de waardering van kleine dingen: even een moment voor jezelf, de natuur, je kleinkinderen "Als ik met mijn kleindochter ben, is alles goed", de rust, een avondje uit met vrienden, begrip en vertrouwen voelen van je dierbaren.

En zo kunnen we eindeloos doorgaan. Wat mij is bijgebleven is dat alleen al de vraag stellen naar de staat van innerlijke vrede, niet alleen de innerlijke vrede zelf maar ook de wereldvrede dichterbij brengt.

Give Peace a Chance

Bezoekcijfers

Datum	stad	festival	voorstellingen	bezoekers
17 juli	Den Haag	Parade	3	115
18 juli	Den Haag	Parade	4	203
19 juli	Den Haag	Parade	4	277
20 juli	Den Haag	Parade	4	296
21 juli	Den Haag	Parade	4	317
22 juli	Den Haag	Parade	3	105
7 aug	Utrecht	Parade	3	117
8 aug	Utrecht	Parade	4	259
9 aug	Utrecht	Parade	4	203
10 aug	Utrecht	Parade	4	247
11 aug	Utrecht	Parade	4	387
12 aug	Utrecht	Parade	3	156
17 aug	Amsterdam	Parade	3	160
18 aug	Amsterdam	Parade	3	260
19 aug	Amsterdam	Parade	3	175
20 aug	Amsterdam	Parade	3	166
21 aug	Amsterdam	Parade	3	182
27 aug	Amsterdam	Theaterschool	1	100
23 nov	Zwijndrecht	Develsteincollege	1	200
		Totaal	65	3925
		Gemiddeld per voorstelling		60,38

Zakelijk verslag

Opbrengsten

We hadden wat meer verwacht van de bijdragen die de aandeelhouders en fans zouden doen.

Helaas is dat uitgekomen op iets meer dan helft van wat er was begroot.

De voorstellingen op de Parade hebben redelijk gelopen, op sommige avonden was het lastig om de weinige mensen die op het terrein liepen naar binnen te krijgen, op andere avonden ging het als vanzelf. Er zijn 12 voorstellingen meer gespeeld dan we hadden ingeschat, maar er zijn slechts 55 bezoekers meer geweest dan op de begroting. De inkomsten op de Parade zijn daarmee € 219,34 hoger uitgevallen dan begroot.

Het was de bedoeling om 15 voorstelling op 5 scholen in het land te spelen, helaas heeft dit niet zo mogen zijn. Via een eigen contact van Dette Glashouwer is er een voorstelling op de Theaterschool in Amsterdam gespeeld en via de school der Poëzie een voorstelling op een school in Zwijndrecht. Er is heel hard aan getrokken, maar misschien is het te laat ingezet of is er gewoon geen belangstelling voor een dergelijk project bij scholen.

Kosten

De personele lasten tijdens de voorbereiding zijn conform de begroting. Tijdens de uitvoering zijn deze lager omdat er minder voorstellingsdagen op scholen zijn geweest.

De kosten voor de coaches waren begroot op 75 euro per dag, maar dat is wat rommeliger verlopen omdat enkele coaches niet kon factureren, of er niets voor wilden hebben. En er is een

Stichting Glashouwer Producties

Give Peace a Chance

bedrag door de Dialoog Coöperatie gefactureerd voor de coachingsessies die op de school in Zwijndrecht zijn gegeven.

De voorbereidingskosten zijn iets onder de begroting gebleven. Zoals altijd weet Dette goed met geld om te gaan en zuinig te produceren.

Bij de uitvoeringskosten zijn de reiskosten heel erg meegevallen, vooral omdat er veel samen werd gereisd. De kosten voor sejour van de coaches is als totaalbedrag aan de Dialoogcoöperatie betaald, waarna het van daaruit weer is vergoed aan de individuele coaches.

Het bedrag dat op de begroting stond voor de School der Poëzie is veel lager uitgevallen omdat er maar een enkele voorstelling is verkocht.

Zowel de kosten voor PR en communicatie als de kantoorkosten zijn conform de begroting. Bij de kantoorkosten is een reservering opgenomen van 100 euro voor de afhandeling van het project in 2019.

De kosten en inkomsten van het project vallen (behalve de bovengenoemde 100 euro) helemaal in het jaar 2018 en komen overeen met het kostenplaatsenoverzicht vanuit de boekhouding van 2018.

Conclusie

De kosten zijn prima beheersbaar geweest tijdens het productieproces en de uitvoering.

Wel zijn we allemaal teleurgesteld dat de voorstelling, die goed is ontvangen, niet beter heeft gelopen op de Parade en dat er niet meer schoolvoorstellingen zijn verkocht. Ook hadden we verwacht dat het echt iets voor bedrijven zou zijn op de wat langere termijn. Maar, ondanks alle energie die er door veel mensen is ingestoken is daar niets uitgekomen.

We kijken terug op een bijzondere en mooie periode tijdens de zomer van 2018 en laten het project nu los om vooruit te kunnen kijken naar het volgende project van Glashouwer Producties in 2020, waarvoor de eerste schetsen al papier staan en de voorbereidingen worden getroffen.

We danken de fondsen, de donateurs en de bezoekers voor hun bijdrage aan deze voorstelling.

Stichting Glashouwer Producties

Give Peace a Chance

Marketing en publiciteit

Recensie Theaterkrant

★★★★☆ **TONEEL**

19 JULI 2018 - DE PARADE, DEN HAAG - **SPEELLIJST**

GROEPSTHERAPIE VOOR WERELDVREDE

Door **Mieke Zijlmans** gepubliceerd 20 juli 2018

Bevrediging van al je behoeftes is te bereiken door ze te benoemen. Vervolgens vertel je aan je geliefden wat er nodig is om jou in een staat van geluk en evenwicht te brengen. Aldus de boodschap van John Lennon en Yoko Ono in *Give Peace a Chance* van De Dialoog Coöperatie op de Parade. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Want zelf komen ze weinig bevredigd of evenwichtig over.

Buiten voor de deur zitten *councillers* die in korte therapeutische gesprekken bij individuele toeschouwers informeren naar hun welbevinden. Binnen onderwerpen John en Yoko het hele publiek aan een groepstherapie.

Dit jaar is het vijftig jaar geleden dat John Lennon en Yoko Ono in het wit gekleed een week doorbrachten in een witte kamer in een wit bed in het Amsterdamse Hilton, om zo hun pleidooi voor vrede en liefde kracht bij te zetten. Vanuit zo'n zelfde bed in de Theatertoren op de Parade ontvangen John (Joke Tjalsma) en Yoko (Dette Glashouwer) hun publiek, dat in een cirkel om hen heen zit.

'Wereldvrede is te bereiken via innerlijke vrede', predikt Yoko. Liefde en vrede ontspruiten aan betere communicatie. Ze hebben een heel schema opgezet waarmee mensen de gesprekken die ze voeren en de gevoelens die die gesprekken opwekken kunnen duiden en analyseren. Je kunt van een gedachtewisseling bijvoorbeeld dankbaar worden, opgewekt, of zelfverzekerd; of juist bang, verdrietig of verward (tekst leunt op *Vrede kun je leren* van David van Reybrouck en Thomas d'Ansembourg).

John en Yoko proberen hun theorie te demonstreren aan het publiek. Alleen zijn ze zelf samen minder vreedzaam en evenwichtig dan ze beweren. Zo vindt Yoko dat ze in de schaduw staat van John en is John gefrustreerd dat in het rijtje mogelijke behoeften 'seks' ontbreekt. Feitelijk werken ze elkaar knap op de zenuwen.

Tjalsma en Glashouwer zetten John en Yoko neer als oude hippies die moeite hebben zelf naar hun boodschap van vrede en liefde te leven. Tijdens de groepstherapie met het publiek laat John zien hoe het uitlokken van een emotionele reactie werkt door de toeschouwers eerst te provoceren en ze dan te pleasen. Een satirische voorstelling met een onderlaag van ernst.

Stichting Glashouwer Producties